

Tweede deel reisverslag Filipijnen februari 2025

Na een superberoerde nacht van Karen met veel pijn en een nachtelijke douche met veel warm water over haar rug heeft ze maar stilletjes naar het plafond liggen kijken met de oogjes dicht. Ze had medicijnen die ze eigenlijk niet mocht hebben en ze is daar dan mee gestopt en heeft nu een smeerbare gel op de rug die niet werkt. Noch de gel, noch de rug.

Omdat het internet op de kamer niet werkt, hebben we beneden aan de balie al gedreigd met verhuizen naar een beter hotel. Of een upgrade naar de 6e verdieping waar wel vol internetbereik is voor de zelfde prijs. Om 10.30 hadden we een afspraak met Arie de notaris/advocaat. Bij het kantoor aangekomen zei de medewerkster dat hij er een uur later zou zijn. Oké, wij rechtsomkeert naar het hotel. Teruggekomen in het hotel hebben we nogmaals werk gemaakt van het niet hebben van internet bereik op de kamer. Het verhaal internet op de hotelkamer was een ramp want netjes uitgedrukt waren we behoorlijk verbolgen en dat hebben we even geventileerd. Er kwam een ,monteur' en het gezicht van Bas sprak boekdelen. Die gast heeft aan allerlei routers zitten morrelen op de gang en aan een partij kabels zitten wisselen op een gegeven moment met een tp-link nummer aan en een bijbehorend wachtwoord op een klein papiertje. Inmiddels was het alweer tijd om naar Atty Ari te gaan en jawel, hij had een concept klaar.

Blij zijn we naar het hotel teruggelopen en hebben een vroege lunch genoten, waarna het tijd was voor een korte siësta. Toen we gisteren bij de directrice van het ODH waren meldde ze dat ze erg blij was met de bedden, maar dat ze 750 euro verzendkosten had moeten betalen. Die zijn verhaalbaar op de overheid, maar dan moet er een schenkingsakte komen. Zo gevraagd, zo gedaan. Ze heeft intussen via de mail een concept gehad dus dat zal wel goed komen. Met een kleine aanpassing bleek die goed te zijn..

In de middag bleek tot onze steile verbazing dat we op de kamer volledig toegankelijk internet hebben!! Dat betekent dat we niet alsmaar beneden in het Bahia restaurant hoeven te zitten.

Bas heeft de voorlopige rekening gekregen voor het tijdelijk opknappen van het dak van het ziekenhuis in Ormoc, zodat de pas herstelde plafonds niet verder naar beneden komen en niemand een moordsmak hoeft te maken

over her en der staande emmertjes op de gangen en verpleegkamers en de OK.

De kosten van ongeveer 1000 euro daar hebben we eerst eens goed over nagedacht en toen zijn we akkoord gegaan. Anders worden de nieuwe bedden straks onbedoeld waterbedden belegd met mensen met meerdere botbreuken. We hebben een wijziging in het concept van de oprichtingsakte van het schoolfonds aangebracht en die ging Bas even naar het kantoor van de Ati maar brengen want zaterdag moet alles beklonken worden. Dan moeten we de bank beroven want er is 30.000 peso's nodig voor de studenten en 56.000 voor de nood reparatie van het ziekenhuis dak. Het nieuwe dak wat er moet komen en waar we alle gegevens van hebben gezien duurt nog zeker 4 jaar en als er tussentijd beslist wordt dat er een nieuw ziekenhuis komt misschien nog langer. Daarna maar weer eens gaan eten. En dit keer een moot in boter gebakken vis, makreelachtig. Stevig visvlees en heerlijk bereid.

Woensdag 26 februari,

We zijn bijtijds opgestaan en hadden het woeste voornemen om om acht uur te vertrekken maar de chauffeur kwam pas om negen uur. We hebben de andere helft van de meegenomen spullen in de tas gedaan en toen op naar het Villaba Community Hospital, het eerstelijns ziekenhuis voor de mensen uit Sambulawan. Reneth was er nog steeds aan het werk, nu als hoofdzuster en het was een blijde hernieuwde kennismaking. Ook dokter Ytis was er we hebben een ronde door het ziekenhuis gemaakt. Het ziet er keurig uit. Ze mogen nog geen mensen opnemen, maar er is uiteraard wel een afdeling voor de bevallingen en een zeer schone spoedafdeling. Mijn complimenten.

Natuurlijk zijn er altijd dingen die beter kunnen en één van die dingen is een 'stapler'. (Dat is een apparaat om te hechten, niet met naald en draad, maar met een soort nietjes.) De meeste mensen die op de spoedeisende hulp komen hebben (verkeers)ongelukken gehad en de daarbij horende grote wonden. Naald en draad zijn eenmalig en daar vliegen ze doorheen. Figuurlijk uiteraard. Zo'n Stapler is sneller en praktischer in het gebruik. Ze hebben er momenteel eentje te leen vanuit Ormoc. Ook hun instrumentarium is te beperkt. Een set in gebruik, eentje in een lysol oplossing en dan eentje om te steriliseren, als het dan druk is op de spoedeisende hulp, dan red je het niet. Dus kwam er een verzoek voor

instrumenten. Nou, daar gaan we maar eens naar kijken. De directrice meldde dat er nog stof over was van de baal katoen om lakens van te maken, maar er was geen budget voor de naaister. We hebben dus geld achter gelaten voor het maken van nog 25 lakens.

We hadden ook nog schorten mee, die zeer van pas komen en onderleggers, van een behoorlijk formaat, maar daar weten ze wel raad me, op maat geknipt, ze draaien daar de schaar niet voor om.

Ik vroeg hoe het met het aantal patiënten was uit Sambulawan en zij zei dat het er niet zoveel meer waren als eerder. Mijn gedachte dat het beter gaat met de algemene gezondheid van de mensen uit Sambulawan werd dan ook bevestigd. De overheid heeft wel een programma opgesteld voor het bestrijden van de muggenlarven, waarvan de volwassen muggen dengué kunnen overbrengen. Ik ben toch wel benieuwd, hoe ze dat gaan aanpakken. In ieder geval is het voorkomen van stilstaand water er al een. Verder hebben door het aanhoudende natte en koude weer veel mensen last van luchtweginfecties, in de ziekenhuizen zijn het ook hier oudere mensen met longontstekingen. Na een kop koffie met crackers zijn we met de auto doorgedaan naar Sambulawan, naar de middelbare school. En jawel Met onze neuzen in de feestboter. Maar naar de school toegaan was een andere vorm van boter, zeg maar modder, veel modder. Vanaf de basisschool, waar we nog met de auto konden komen moesten we een steile helling op die een en al modder was. Achterop de motorfiets van Bebot, Bas eerste en daarna ik, steil en glibberen, ik zag me al met motorfiets en al languit in de modder belanden. Maar door de stuurmanskunsten van Bebot en een jongeman erachter meelopend om ons uit de modder te duwen. Ik vond het doodeng. De directrice liet ons speechen en meldde zelf dat ze blij was om ons te zien omdat er stoelen en tafels nodig zijn. Ja,ja. Zo lusten we er nog wel een paar, maar het is toch iets waarnaar gekeken moet worden. We hebben kennisgemaakt met een inspectrice van het departement van onderwijs, gegevens uitgewisseld en waarschijnlijk zullen we haar nog wel ontmoeten in de komende week. Ik heb toch nogal wat vragen voor haar.

Terug is Bas weer met Bebot meegegaan, maar ik ben, ondersteund door twee dames van het departement van onderwijs voorzichtig naar beneden geglibberd. Er zijn foto's en filmpjes gemaakt, die komen bij de dames vast

tijdens de borrel aan het licht om eens hartelijk te kunnen lachen. Ik kon er naderhand alleen maar opgelucht en blij mee zijn dat we weer heelhuids in de auto naar het hotel konden zitten. Het was de eerste officiële verjaardag van de school die uitgebreid gevierd werd, met lekker eten en zang en dans. Ik heb wat filmpjes en foto's geplaatst op facebook. In de auto hebben we allebei al wat liggen slapen en in het hotel aangekomen schaamde ik me weer eens voor de modderzooi die onder mijn schoenen uit kwam en door Bas voorzien werd van commentaar. Maar ach, als dat alles is. We zijn weer terug moe maar voldaan, Karen hoopt op een goede nachtrust. Hoop verloren is alles verloren.

Vandaag was het plan om eerst naar eens in het ziekenhuis in Ormoc te gaan. Karen moest eerst naar de dokter en Bas zat in het kantoor bij de directrice het geld te regelen voor de tijdelijke dak reparatie, er kwamen drie heren binnen die op de bank mochten zitten Er werd Bas verteld dat de aannemer met personeel waren om het dak te repareren.

Dat was even genieten voor Bas want deze directrice was in gesprek de grote baas zij vertelde hoe het allemaal moest en waar ze moesten beginnen. Als iemand commentaar had zij het antwoord alweer klaar had en moest er tussendoor ook nog even iets gedaan worden wat niet in de lijst stond maar toch maar even gedaan moest worden met gesloten beurs. Haar verhaal eindigde dat ze iedere dag zelf kwam om te kijken wat er gedaan was die dag.

We hebben ons verder bezig gehouden met dit verslag. Tot de volgende!